

1. De Knecht des Vaders

Zingen:	Psalm 20:1
Lezen:	Exodus 21:1-11
Zingen:	Psalm 40:3 en 4
Zingen:	Psalm 89:7
Zingen:	Psalm 72:7 en 11

Geliefden, met rasse schreden gaan wij de dag weer tegemoet dat Gods Kerk over de lengte en breedte van de aarde gedachtenis zal vieren van de komst van de Zoon van God in deze wereld. Een gebeurtenis van het grootste gewicht, maar ook van het grootste belang voor elk mens dat reist naar de eeuwigheid. Het zou kunnen zijn dat het voor ons de laatste keer is dat we dit heuglijke feit met elkaar gedenken.

Er zijn op grond van Gods Woord drie stukken nodig om gekend te worden, om welgetroost te kunnen leven en eenmaal zalig te kunnen sterven. Dat zijn: ellende, verlossing en dankbaarheid. Als we geen kennis krijgen aan deze stukken, dan zal het voor ons – wanneer de dood komt – een eeuwige nacht worden. Maar wanneer we door genade iets leren kennen van de noodzakelijkheid tot zaligheid en van de kennis van Christus, dan zal het in ons hart en leven zijn als een licht dat schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte en de Morgenster opga in onze harten. De waardij van Christus is groot. Zó groot, dat we het in woorden nooit kunnen uitdrukken.

We hebben u zojuist een gedeelte gelezen uit Exodus 21. Daarin wordt de heerlijkheid van Christus, de beloofde Messias, op zo'n heldere en duidelijke wijze verklaard. Wij wensen met Gods hulp iets te zeggen over het 5^e en 6^e vers van Exodus 21, waar Gods Woord en onze tekst aldus luidt:

Maar indien de knecht ronduit zeggen zal: Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet vrij uitgaan; zo zal hem zijn heer tot de goden brengen, daarna zal hij hem aan de deur of aan den post brengen; en zijn heer zal hem met een priem zijn oor doorboren, en hij zal hem eeuwiglijk dienen.

Deze tekst spreekt ons van: *De Knecht des Vaders.*

We letten op:

1. De aanvaarding van de verbintenis;
2. De reden van de verbintenis;
3. De bevestiging van de verbintenis.

1. De aanvaarding van de verbintenis

Er zijn onder het Oude Testament vele wetten gegeven. God gaf aan de berg Horeb de wet der zeden. Israël heeft ook de wet der ceremoniën en de burgerlijke wet gekregen. Vooral in Exodus en Leviticus is het een opeenvolging van allerlei wetten die God gegeven heeft. Met name de ceremoniële wetten zijn voor Israël van de grootste betekenis geweest. Want die hebben gewezen op Christus en op de volheid, de rijkdom en de heerlijkheid van Zijn bediening als de Middelaar des verbonds.

Als we er persoonlijk méér van kenden en er méér licht over hadden, zou het nooit in onze gedachten opkomen om bij het lezen van de Bijbel aan tafel een gedeelte over te slaan. Maar als we eerlijk zijn, moeten we zeggen dat er zoveel is waarvan we soms denken: Wat heb ik daar nu aan? Wat voor betekenis heeft dit nu voor mij? Dat ligt echter niet aan de Waarheid. Het is óns gebrek aan licht en gezicht in de Waarheid.

Zo is het ook met het gedeelte dat we een ogenblik met u wensen te overdenken. Deze wetten handelen over de lijfeigen knechten en de lijfeigen vrouwen. Onder Israël had men slaven. Die mensen waren gekocht om slaaf te zijn, maar er waren ook vrijwillige slaven. Dat waren slaven die zichzelf vrijwillig hadden

aangeboden. Betrof het Hebreeuwse knechten, dan mochten zij maar voor zes jaar dienen. Wanneer het zevende jaar aanbrak, het sabbatsjaar, dan waren ze weer vrij. Dan konden ze weggaan. Ze konden ook blijven, maar daarover moest de heer beslissen. Of ze mochten blijven was afhankelijk van de verhouding tussen de heer en de knecht.

Er zijn mensen die het nergens naar hun zin hebben. Zij kunnen nooit eens voldaan zijn. Zij murmureren altijd. Maar er zijn ook mensen in het dagelijkse leven met wie je goed kunt samenleven. We zouden zeggen: Die hebben een heel makkelijk karakter. Voor hen doe je het altijd goed. Het is een voorrecht om zo'n karakter te mogen hebben. Want als het nooit goed is, heb je daar in de regel zelf het meeste last van.

In ons teksthofdstuk gaat het over een knecht die er niet vandoor wil. Hij wil voor eeuwig bij zijn heer blijven. Wat een éeuwig wonder! De tekst die we u hebben voorgelezen ziet op de Knecht des Vaders, op de Zone Gods. De tekst ziet op Hem Die van eeuwigheid door de Vader als Knecht verkoren is. Hij heeft in Zijn hart een aandrang gekregen om Knecht te worden, én Hij heeft de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen. De belangrijkste oorzaak die Hem gedrongen heeft in de aanvaarding van de verbintenis, is niet in de eerste plaats de zaligheid van Zijn Kerk geweest. Nee, dat is de verheerlijking van Zijn Vader geweest; de verhoging en de opluistering van al de deugden en volmaaktheden van God.

'Maar indien de knecht ronduit zeggen zal: Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet vrij uitgaan.' Dit spreekt van de verbintenis van de eeuwige Zone Gods om de Knecht des Vaders, de Borg en de Middelaar van het verbond der genade te worden.

Tussen deze Goddelijke Personen is er geen onderscheid. Ze zijn alle Drie van eeuwigheid en tot eeuwigheid, waarachtig en eeuwig God. We kunnen in dit verband niet spreken van minder

en van meerder. Nee, Ze zijn allemaal hetzelfde; Eenswezens met de Vader en met de Heilige Geest.

Er staat in Psalm 90: 'Van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.' Dat geldt van de drie Goddelijke Personen, zowel van de Vader als van de Zoon en de Heilige Geest. Van eeuwigheid is er een volmaakte harmonie geweest tussen deze drie Goddelijke Personen.

We kunnen het beste huwelijk hebben. We kunnen de innigste vriendschap met elkaar hebben. Toch vallen er soms harde woorden. Dat is omdat we allemaal diep gevallen schepselen zijn. Maar wat de Goddelijke Personen betreft, er is van eeuwigheid tot eeuwigheid nooit iets tussen Hen geweest! De Vader leeft samen met de Zoon en met de Heilige Geest in een volmaakte liefde. Zij hebben Elkaar nooit iets te verwijten. Ze hebben ook nooit enige bitterheid met of onder Elkaar. Tussen hen is nooit enige verwijdering of scheiding! Ze hebben Elkaar nóóit verdacht!

Geliefden, als we eens een ogenblik ingeleid mogen worden in deze drie Goddelijke Personen, in de Drie-eenheid, in de gelijkheid en in de harmonie, dan moeten we zeggen: O God, wat een oneindige verborgenheid, wat een oneindige diepte! Zó hoog, dat we er niet bij kunnen. Zó diep, dat we er niet onder kunnen komen. Het gaat ons verstand en bevattingsvermogen oneindig ver te boven.

De zaligheid voor de uitverkoren Kerk is door de Vader uitgedacht en uitgevonden. Er staat in Job 33: 'Ik heb verzoening gevonden.' De Vader heeft verzoening gevonden, de Zoon heeft deze verworven, en God de Heilige Geest heeft Zich verbonden om de verzoening toe te passen aan de harten van Zijn volk. Dus de drie-enige God komt op de voorgrond in het zaligen van zondaren.

Maar vanzelf, God verheerlijkt Zich door de diepte van 's menschen val. En die val van Adam is zó diep, die breuk is zó groot,

dat niet één mens deze ooit kan herstellen. Er is ook niet één engel bekwaam om deze scheiding weg te nemen. God kan alleen door God en met God verzoend worden. Een andere weg is er niet, geliefden. Aan de kant van de mens is alles afgesneden. Van onze kant is alles onmogelijk. Na de val hebben we er ook niet de minste behoefte aan. Als we in ons leven om God verlegen worden, is dat omdat God in ons leven eraan te pas is gekomen. Dat kan ik u verzekeren. Laat uw oren nooit naar iets anders hangen! Want de zaligheid ligt geheel en al buiten het schepsel. Deze ligt alleen in God. Daarvan zegt de Kerk in Psalm 68:

*Die God is onze zaligheid.
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?
Die God is ons een God van heil;
Hij schenkt, uit goedheid, zonder peil,
Ons 't eeuwig zalig leven;
Hij kan, en wil, en zal in nood,
Zelfs bij het naad'ren van den dood,
Volkomen uitkomst geven.*

Dáár ligt de zaligheid voor Gods Kerk, geliefden! Wat een eeuwig wonder dat de wil des Vaders in het zaligen van zondaren – waardoor Hij Zijn eer en heerlijkheid krijgt – ook de wil was van de Zoon en van de Heilige Geest. De Vader heeft Zijn Zoon verkoren voor dat grote werk der verlossing. We lezen in Jesaja 42: ‘Zie, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft. Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.’ En: ‘Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen.’

De Zoon, Die door de Vader verkoren is, heeft de voorwaarden en de beloften aanvaard die door de Vader daartoe gesteld zijn.

Geliefden, er is maar één weg om zalig te worden, en dat is door de verheerlijking van de Goddelijke gerechtigheid. 'Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid' (Jes. 1:27). In Psalm 118 zingt de Kerk:

*Dit is, dit is de poort des HEEREN;
Daar zal 't rechtvaardig volk door treên,
Om bunnen God ootmoedig t' eren,
Voor 't smaken Zijner zaligheên.*

En omdat de zaligheid van de Kerk verkregen wordt door het Goddelijke recht, daarom is die zaligheid zo vast, zo onbeweeglijk en eeuwig. Daarom is het niet een misschien, maar een zekerheid voor de Kerk. Want Christus zegt: 'En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid.' Weet u waarom niet?

*Het staat op recht en waarheid pal,
Als op onwrikb're steunpilaren.*

Er moest wat gebeuren! De Zoon moest noodzakelijk voldoen aan Gods recht. Hij moest onze menselijke natuur aannemen, want wij hebben in onze menselijke natuur gezondigd. Onze menselijke natuur, ziel en lichaam, ligt onder het oordeel des doods en onder het oordeel der verdoemenis. De menselijke natuur moest voldoening geven aan Gods recht. Maar dat kunnen wij nooit meer! Wij hebben geen kwadrantpenning om de hemelhoge schuld te betalen. Wij kunnen de breuk die er tussen God en ons ligt nooit meer helen. Al zouden we zoveel tranen schreien als er water is in de grote oceaan, dan staan we nog op hetzelfde punt als waar we nu staan. Geloof u dat? God is met tranen niet verzoend en bevredigd. Hij is alleen bevredigd met het bloed en de gerechtigheid van Zijn geliefde Zoon. Dát is het alleen!